SCRISOARE DE LA HARLEQUINI...

HARLEQUIN FOOTBALL CLUB

Hon. Asst. Secretary
D. A. WHITING
Tel: BECkenham 5958

33. BRAESIDE,
BECKENHAM,
KENT.

31st May, 1956.

To the Editor,
Sportul Popular
Redactia Si Administratia.Bucuresti,
Str. Const.Mille Nr.17,
Rumania.

Dear Sir,

The Committee of the Harlequin Football Club wishes to express through the columns of your newspaper its [illegible] of the [illegible]

Redactorului şef al ziarului „Sportul popular"
Str. C. Mille Nr. 17
Bucureşti
Romînia

Stimate domn,

Comitetul clubului Harlequin doreşte să exprime prin coloanele ziarului dvs. aprecierea sa sinceră a caldei primiri pe care ne-aţi făcut-o în timpul turneului nostru recent în Romînia.

Toţi aceia dintre noi care au vizitat ţara dvs. au fost profund impresionaţi de grija depusă de oficialii federaţiei dvs. de rugbi, pentru a face şederea noastră atît comodă, cît şi plăcută. Am găsit că distracţiile variate ca şi excursiile care ne-au fost oferite au fost de cel mai mare interes şi ele au făcut ca această săptămînă să rămînă de neuitat şi fiecare dintre noi ar fi vrut să nu lipsească de la ea.

In cele două meciuri susţinute, jucătorii noştri au remarcat dirzenia şi abilitatea jocului celor două reprezentative ale Bucureştiului, la care se adaugă primirea călduroasă făcută echipei noastre de către public în ambele jocuri.

Harlequinii sînt extrem de recunoscători şi aşteptăm turneele prin care ne veţi întoarce vizita.

Al dvs. sincer,

Derek Whiting

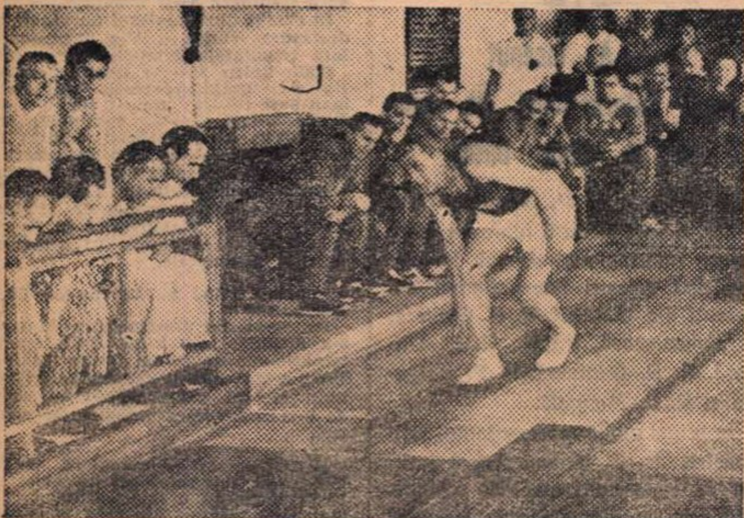
DEREK WHITING
secretarul clubului Harlequin

Miine la Praga

R. Cehoslovacă — R. P. R. în meci internaţional de popice

Reprezentativa de popice a ţării noastre va înfrunta mîine la Praga redutabila echipă a R. Cehoslovace, socotită pe drept cuvînt printre cele mai bune din Europa. Această întîlnire internaţională prezintă pentru iubitorii sportului popicelor un deosebit interes, ţinînd cont că popicarii noştri le-au „dat de furcă totdeauna" rutinaţilor popicari cehi. Echipa noastră de popice este la prima sa deplasare peste hotare şi de aceea membrii lotului s-au pregătit cu multă sîrguinţă în vederea realizării unui rezultat valoros. Ultima întîlnire între reprezentativele R.P.R. şi R. Cehoslovace a avut loc anul trecut la Bucureşti, în zilele de 7 şi 8 mai, cînd echipa cehoslovacă a învins la o diferenţă de numai 14 p. d. (6404—6390). Infrîngerea suferită anul trecut de reprezentativa noastră s-a datorat lipsei de material corespunzător şi pregătirii fizice nesatisfăcătoare. Aşa cum au declarat jucătorii cehoslovaci după acea întîlnire, popicarii romîni au calm, siguranţă în aruncări şi ştiu să aprecieze just modul de lansare a bilei. Ei trebuie să depună mai multă străduinţă la antrenamente în vederea obţinerii unei condiţii fizice necesare pentru a rezista lansării a 200 popice. Cei 10 jucători care compun echipa R.P.R. au o pregătire omogenă, fapt care contează în această întîlnire. Acest lucru ni-l confirmă media realizată de întreaga echipă la ultima verificare înaintea plecării la Praga: peste 840 p. d. După cum ne-a comunicat Indrich Pejkar, corespondentul nostru din Praga, jucătorii cehoslovaci s-au pregătit cu multă minuţiozitate în vederea acestei întîlniri, ţinînd seama de faptul că popicarii noştri le sînt adversari redutabili. In cadrul acestor pregătiri echipa cehoslovacă a susţinut la 20 mai la Belgrad o întîlnire cu echipa Republicii Populare Federative Iugoslavia, a doua din lume, de care a fost întrecută cu scorul de 5150—5006. Cel mai bun rezultat din echipa cehoslovacă l-a obţinut Vostrak cu 873 p.d. (586 la plin şi 287 la izolat). Cel mai bun jucător din echipa cehoslovacă se anunţă a fi Kucerak, care a realizat în acest an 936 p.d. (599+337), rezultat cu care se numără printre primii popicari din Europa. Echipa R.P.R. este formată din următorii jucători: T. Szemany, I. Dinescu, Al. Andrei, I. Dragomirescu, V. Ivan, T. Mihăilescu, Ion Micoroiu, Z. Czech, D. Fărcaş şi Fr. Micola. Antrenori: Tiberiu Szemany şi Ferdinand Popescu.

Echipa noastră va susţine o a doua întîlnire marţi 12 iunie în compania echipei oraşului Bratislava

Fază din meciul ce a avut loc anul trecut la Bucureşti între reprezentativele R.P.R. şi R. Cehoslovace (maestrul sportului I. Dinescu în timpul lansării bilei)

AFRICA DE SUD IN PLINA SEGREGAŢIE RASIALA!

Reportajul nostru despre „oameni albi" şi „oameni de culoare" nu începe, cum aţi putea crede, într-o stradă aglomerată din Johannesburg, pe banchetele din fund ale unui autobus acolo unde sînt locurile permise negrilor. De fapt, stăteam cu sud-africanul Nick Labuschagne într-adevăr pe o bancă din fund, dar autobusul era un simpatic Skoda, iar străzile pe care călătoream ne duceau de la Stadionul Republicii la hotelul Athénée Palace, după ultimul meci susţinut de harlequini în faţa publicului bucureştean.

Il cunoaşteţi pe Nick. Adică l-aţi văzut din tribune, talonînd aproape toate mingile din grămada angajată între rugbiştii romîni şi englezi, în minunatele meciuri susţinute la Bucureşti. Să vi-l reamintim: un flăcău înalt, brunet, cu ochi rîzători, foarte solid, adus puţin din umeri, probabil din cauza „practicii" de taloner. Mereu cu o glumă de spus, expansiv şi foarte prietenos, nici n-ai zice că e englez şi, în realitate, nici nu este... Nick Labuschagne este un sud-african sadea, cu temperamentul încălzit din plin de soarele de la miază-zi. Strămoşii săi au fost „buri", protestanţi, care s-au refugiat din Franţa în timpul persecuţiilor religioase din secolul al XVII-lea.

Il întrebăm dacă este afectat de înfrîngerea suferită de echipa sa, pe Stadionul Republicii.

— Aş! Jocul să fie frumos, asta contează... Imi pare rău numai că a fost poate ultimul meu meci la harlequini, prietenii mei dragi.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă la toamnă mă întorc acasă, în Africa de sud.

Aflăm că Labuschagne, care a stat în Anglia mai mulţi ani pentru a studia medicina dentară, va reveni în patrie. El îşi va continua acolo şi activitatea de rugbist.

— La noi în Africa de sud se joacă rugbi serios. Nu ca în Anglia, cu bere şi cîntece... Astea-s fleacuri! Noi ne antrenăm cumsecade. In fiecare marţi orice club are meci de selecţie între primele două garnituri, joi facem antrenament, iar sîmbătă este meciul de campionat. Avem antrenori foarte buni şi aţi auzit probabil de Danie Craven, care a făcut naţionala noastră, poate chiar cea mai bună din lume.

Labuschagne speră să poată organiza anul viitor un turneu în Europa al reprezentativei Africii de sud, pentru a juca în Italia, Cehoslovacia, Iugoslavia şi în ţara noastră. Sudafricanii par a fi într-adevăr foarte tari la rugbi. In recentul turneu întreprins în Uniunea Sud-Africană de selecţionata Insulelor Britanice (cuprinzînd cei mai buni jucători din Anglia, Scoţia şi Ţara Galilor) echipele şi-au împărţit victoriile.

Discutînd cu Nick Labuschagne aflăm amănunte interesante despre sportul din ţara sa, despre viaţa de acolo. Şi dintre toate cele aflate, un lucru ne impresionează îndeosebi: în această ţară cu 10 milioane de negri şi $3^1/_2$ milioane de albi, minoritatea albă exercită o feroce tiranie. In Africa de sud segregaţia rasială face ravagii!

De aceasta te poţi convinge imediat, în orice loc (afirmă Nick Labuschagne). Un negru se va aşeza numai în spatele autobusului, nu va îndrăzni niciodată să intre într-un compartiment de tren pe uşa căruia nu e lipit afişul „for negroes", va intra la poştă, în magazine sau în instituţii numai pe uşi speciale pentru negri... Căsătoria între albi şi negri este oprită de lege, iar relaţiile de orice fel între ei sînt aspru pedepsite. Un automobil care se opreşte seara la marginea şoselei, riscă să fie cercetat de lampa indiscretă a poliţistului şi dacă ocupanţii se dovedesc a fi un alb şi o negresă, urmează arestarea lor imediată. Atentatul la pudoare săvîrşit de un negru asupra unei albe se pedepseşte nu cu închisoare penală, ci mult mai grav — cu spînzurătoarea!

Şi totuşi, natura se dovedeşte mai puternică de cît legile moştenite de la guvernul fascist al doctorului Malan! Amestecul dintre cele două rase se produce pe scară largă şi dovada este palpabilă, sare în ochi! In ţară a apărut o nouă rasă, una... intermediară, aşa numiţii „coloraţi", oameni care nu sînt nici albi nici negri, dar tot atît de rău văzuţi ca şi aceştia din urmă. Un aspect pregnant al segregaţiei rasiale este nu numai persecuţia directă, ci şi suspiciunea de a avea sînge „amestecat", teama mistuitoare de a putea fi descoperit ca avînd o cît de vagă ascendenţă neagră. Oricine poate fi suspectat ca fiind impur... O glumă care a circulat în Africa de sud spunea că înşişi membrii fostului guvern Malan erau susceptibili de a cădea sub jurisdicţia antirasială...

Pentru a contracta o căsătorie, viitorii soţi trebuie să prezinte o probă de sînge (test) prin care să dovedească că n-au nici cea mai mică picătură de sînge negru... Dar nu numai negrul este culoarea pusă la index în Uniunea Sud-Africană. Dezvoltarea capitalistă a ţării a dus la un aflux masiv de indieni şi indonezieni (mai ales în plantaţiile de trestii de zahăr), de chinezi şi alte popoare asiatice. Pentru a împiedica amestecul acestora cu albii, o ţesătură complicată de legi şi regulamente caută să ferească de impurităţi acea „elită" albă a cărei singură superioritate constă, de fapt, în aceea că ea deţine toate capitalurile şi îşi exercită puterea absolută prin bani! De subliniat însă că sudafricanii albi (totuşi foarte... tuciurii, cum este şi Nick Labuschagne) nu sînt decît o amestecătură de olandezi, belgieni, englezi şi francezi, descendenţi ai foştilor coloni sau căutători de aur şi diamante, pe care aventura i-a mînat spre ţărmul îndepărtat unde se unesc apele Oceanului Pacific cu cele ale Atlanticului. Acest mic popor de $3^1/_2$ milioane care vorbeşte limba „africans" (un idiom asemănător cu flamanda) dar citeşte ziare scrise în engleză, este foarte pătruns de teoriile „purităţii rasei" şi le aplică cu adevărată ferocitate. Iar în ansamblu de prejudecăţi cu care magnaţii minelor de diamante stăpînesc pe semenii lor albi, argumentul că mişcarea sindicală şi comuniştii ar aduce „nenorocirea" abolirii segregaţiei rasiale, mai constituie încă o armă foarte puternică pentru îndepărtarea poporului sudafrican de la orice progres social.

NICK LABUSCHAGNE
„Harlequinul" pe care-l reintîlniţi în acest articol.

Ceea ce se întîmplă în viaţa de toate zilele, este valabil şi pentru sport. Persecuţia rasială şi-a întins tentaculele nefaste asupra tuturor stadioanelor Africii de sud. Negrii n-au acces în cluburile albilor, nu pot susţine meciuri împotriva lor în nici o ramură de sport. Unele sporturi (specific „albe" — comentează ironic Nick Labuschagne), cum este chiar rugbiul, sînt interzise cu desăvîrşire negrilor. Ei au cluburi proprii, care dispun de terenuri umile unde se joacă mai ales fotbal, „sportul săracilor". La Johannesburg, pe străzile înguste din cartierul negrilor, pîlcuri de copii desculţi bat mingea rotundă, mai uşor de confecţionat şi de mînuit decît cea ovală, de rugbi. Negrii sînt şi foarte buni boxeri şi atleţi, probabil cei mai buni din ţară, dar faptul este imposibil de dovedit! Intrecerile între albi şi negri sînt doar complet interzise, ca fiind... imorale. Interzis este şi accesul celor pe jumătate negri („coloraţii") pe stadioanele albilor. Se merge pînă acolo încît în unele oraşe se organizează competiţii rezervate exclusiv „coloraţilor", cum este Liga (campionatul) de fotbal profesionistă a districtului Capetown, în care nu joacă decît fotbaliştii metişi.

Deosebit de caracteristic este cazul boxerului de culoare Jack Tuli. Acest cunoscut boxer n-a susţinut „acasă" nici un meci împotriva vreunui adversar alb. El poate face aceasta numai în afara graniţei patriei lui şi, trebuie s-o spunem, o face cu mult succes. El a cîştigat un titlu de campion la ultimele Jocuri ale Imperiului Britanic şi este (chiar dacă nu vor rasiştii din Africa de sud) o mîndrie a patriei sale. Este interesant de subliniat că la aceeaşi mare competiţie, în ştafeta de 4×100 m. a Africii de sud a fost inclus şi un sprinter negru... Iată că „interesele superioare de stat" admit şi excepţii de la regulile draconice de segregaţie rasială! In paranteză trebuie spus că echipa olimpică a Africii de sud ar fi deosebit de puternică dacă ar folosi toţi atleţii negri, de talent, din această ţară. Este o mare bogăţie naturală care se iroseşte...

La plantaţiile din interiorul ţării, pe întinsele moşii ale latifundiarilor sînt organizate uneori, în zilele de mari sărbători religioase, serbări pentru lucrătorii negri, la care stăpînii şi invitaţii lor participă ca spectatori amuzaţi în faţa unui număr de atracţie exotic. Negrii dansează exuberant în ritmul tobelor, cîntă în cor cîntece guturale de jazz primitiv. Cîteodată li se dă voie să încalece pe caii din grajduri pentru a se întrece în alergări. Sînt cîteva clipe de bucurie acordate cu zgîrcenie acelora atît de des umiliţi în zilele obişnuite ale anului.

— Cînd învăţam la colegiu, — îşi aminteşte prietenul meu Nick, — cîteodată, după concursurile noastre sportive din zilele de sărbătoare, li se dădea voie şi servitorilor negri ai şcolii să intre pe stadion. Tinerii negri, cu picioarele goale, neantrenaţi, se aliniau la start pentru o cursă de un tur de stadion. Şi alergau uimitor de repede... Odată, profesorul nostru de educaţie fizică a cronometrat o asemenea cursă. A fost o adevărată senzaţie: negrii noştri alergaseră 400 m. în mai puţin de 50 sec.!...

Discuţia noastră cu Nick Labuschagne a continuat pînă tîrziu, în acea seară. In jurul unei mese de restaurant se alăturaseră şi alţi ziarişti romîni, apoi cîţiva harlequini, miraţi poate că glumeţul lor Nick discută de data aceasta lucruri serioase. Labuschagne ne povestea acum de o călătorie a sa în interiorul Africii, către minele de cupru de la Ndola, o regiune cuprinsă între Rodezia de nord şi Congo belgian.

— Acolo sînt ţinuturi întinse de stepă, tăiată pe alocuri de păduri cu arbori pitici... Sînt locuri fără nume, unde trăieşte o populaţie rară de băştinaşi negri, triburi pe cale de dispariţie. Acolo am văzut cei mai formidabili săritori în înălţime din lume... Băieţi negri aşezau o trestie între două crengi de copac la o înălţime cu mult peste un stat de om şi o săreau cu uşurinţă. Cred că nu mă înşel dacă spun că erau aproape... 2,40 m.! Ei sar într-un stil asemănător „rostogolirii"

Ne privirăm unul pe altul. Ni se părea că din nou Nick încearcă una din glumele lui obişnuite. Dar nu, Labuschagne insista, ne asigura de realitatea pe care o văzuse. (Faptul este consemnat, de altfel, şi în cărţile unor călători în ţinuturile misterioase ale Africii ecuatoriale).

— Dacă nu mă credeţi, am să vă trimit de la Londra fotografiile pe care le-am făcut cu aceşti săritori. Vă asigur, nu sînt trucate...

Nick Labuschagne rămase pentru o clipă tăcut, călătorind poate cu imaginaţia către ţara lui îndepărtată, cu oameni supuşi unor obiceiuri atît de stranii şi crude.

— Ce nedrept e totuşi, — continuă talonerul harlequinilor — ca aceşti tineri să nu poată face sport adevărat, pe stadioane frumoase, împreună cu ceilalţi tineri...

Il privii drept în ochi. Părea convins de cele ce spune, cu gîndul alături de noi.

V. RADU